

Graham Hancock

The Fingerprints of the Gods

Editor

ALDO PRESS – București

Copyright

by Graham Hancock

Informații și comenzi

www.aldopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

HANCOCK, GRAHAM

Ampretele zeilor / Graham Hancock; trad.: Mihnea
Columbeanu

București; Aldo Press, 2000

ISBN 973-9307-54-X

I. Columbeanu, Mihnea (trad.)

001.94

GRAHAM HANCOCK

**AMPRENTELE
ZEILOR**

ALDO PRESS

idem, *Secrets of the Great Pyramid*, Harper & Row, New York, 1978

R Upham, Warren, *The Glacial Lake Agassiz*, 1895

Vega, Garcilaso de la, *The Royal Commentaries of the Incas*, Orion Press, New York, 1961
Velikovskiy, Immanuel, *Earth in Upheaval*, Pocket Books, New York, 1977

Wallis Budge, E.A., *An Egyptian Hieroglyphic Dictionary*, 2 vol., John Murray, Londra, 1920

idem, *Egyptian Magic*, Kegan Paul, Londra, 1901

idem, *From Fetish to God in Ancient Egypt*, Oxford University Press, 1934

idem, *The Gods of the Egyptians*, Methuen & Co., Londra, 1904

idem, *A History of Egypt*, 1902

idem, *Osiris and the Egyptian Resurrection*, The Medici Society, Londra, 1911

Ward, John, *Pyramids and Progress*, Londra, 1900

Ward, J.S.M., *The Hung Society* (3 vol.), Baskerville Press, Londra, 1925

Warren, William F., *Paradise Found: The Cradle of the Human Race at the North Pole*, Houghton, Mifflin & Co., Boston, 1885

Waters, Frank, *The Book of the Hopi*, Penguin, Londra, 1977

idem, *Mexico Mystique*, Sage Books, Chicago, 1975

Wendorff, Fred și Romuald Schild, *Prehistory of the Nile Valley*, Academic Press, New York, 1976

West, John Anthony, *Serpent in the Sky*, Harper & Row, New York, 1979

idem, *The Traveller's Key to Ancient Egypt*, Harrap Columbus, Londra, 1989

Wheeler, Post, *The Sacred Scriptures of the Japanese*, New York, 1952

White, John, *Pole Shift*, A.R.E. Press, Virginia Beach, 1994

Wilkins, W.J., *Hindu Mythology: Vedic and Puranic*, Heritage Publishers, New Delhi, 1991

World Mythology (editor: Roy Willis), Book Club Associates, Londra, 1993

Wright, Ronald, *Time Among the Maya*, Futura Publications, Londra, 1991

Cuprins

Mulțumiri	5
Partea Întâi	
INTRODUCERE. Misterele hărților	7
Partea a Doua	
SPUMA MĂRII. Peru și Bolivia	36
Partea a Treia	
ȘARPELE-CU-PENE. America Centrală	89
Partea a Patra	
MISTERUL MITURILOR. I. O specie amnezică	175
Partea a Cincea	
MISTERUL MITURILOR. II. Codul precesional	213
Partea a Șasea	
INVITAȚIE LA GIZEH. Egipt I	258
Partea a Șaptea	
STĂPÂNUL ETERNITĂȚII. Egipt II	329
Partea a Opta	
CONCLUZII. Unde este trupul?	431
Ilustrații	477
Note	509
Bibliografie selectivă	552

Capitolul 1

Harta locurilor ascunse

ESCADRILA TEHNICĂ DE RECUNOAȘTERE nr. 8
AVIAȚIA STATELOR UNITE
Baza Aeriană Westover, Massachusetts

6 iulie 1960

SUBIECT: Harta lumii a amiralului Piri Reis

CĂTRE: Profesor Charles H. Hapgood
Colegiul Keene, New Hampshire

Stimate profesore Hapgood,
Cererea dumneavoastră de a examina o serie de aspecte neobișnuite ale hărții lumii a lui Piri Reis din anul 1513 a fost aprobată.

Concluzia că partea de jos a hărții reprezintă Coasta Prințesa Martha a Țării Regina Maud din Antarctica este rezonabilă. Considerăm că aceasta este cea mai logică și probabilă interpretare a hărții.

Detaliile geografice ale acestei părți a hărții sunt într-o surprinzătoare concordanță cu ultimele măsurători seismice făcute de expediția polară suedeză în anul 1949.

Acest lucru indică faptul că *linia coastei a fost cartografiată înainte de a fi acoperită de calota polară* (s.a).

În acest moment, în regiunea respectivă, grosimea calotei polare este de aproximativ un kilometru și jumătate.

Nu avem nici o idee despre cum se împacă acest lucru cu cunoștințele geografice ale anului 1513.

HAROLD Z. OHLMAYER
Lt. Colonel, USAF – Comandant

În ciuda formulărilor seci, scrisoarea lui Ohlmeyer¹ este o adevărată bombă. Dacă Țara Regina Maud a fost cartografiată înainte de a fi fost

acoperită de gheață, înseamnă că această operațiune s-a produs cu extraordinar de mult timp în urmă.

Cât de mult?

Se consideră în mod obișnuit că Antarctica, în forma sa actuală, are câteva milioane de ani vechime. La o examinare mai serioasă, această idee nu prea stă în picioare – în așa măsură, încât nu mai este nevoie să presupunem că harta lui Piri Reis reprezintă Țara Regina Maud așa cum arăta ea cu multe milioane de ani în urmă. Dovezi recente indică faptul că această zonă și ținuturile învecinate au trecut recent printr-o perioadă glaciară care s-a încheiat de-abia în urmă cu șase mii de ani.² Această dovadă, pe care o vom analiza și în capitolul următor, ne eliberează de sarcina împovărătoare de a explica cine (sau ce) a avut tehnologia să facă o cercetare cartografică a Antarcticii pe la, să spunem, anul 2000000 î.Ch. – cu mult înainte ca rasa noastră să fi apărut. Dar, întrucât cartografierea este o operație extrem de complexă, care poate fi făcută numai de o rasă *civilizată*, rămâne încă să explicăm cum a putut fi ea realizată, fie și numai cu șase mii de ani în urmă, cu mult înainte de apariția primei civilizații recunoscute de istorici.

Surse vechi

În încercarea de a explica aceste fapte, trebuie să reamintim câteva lucruri istorice și geologice de bază:

1. Harta lui Piri Reis este un document original, nu un fals, și a fost realizată la Constantinopol în 1513.³

2. Ea se concentrează asupra coastelor vestice ale Africii, a coastelor estice ale Americii de Sud și a coastei nordice a Antarcticii.

3. Piri Reis nu ar fi putut obține informații despre aceasta din urmă din surse contemporane, deoarece Antarctica a rămas nedescoperită până în 1818⁴, la mai bine de trei sute de ani după realizarea hărții.

4. Coasta lipsită de gheață a Țării Regina Maud rămâne cea mai mare enigmă, întrucât ultima oară când ea a putut fi văzută neacoperită cu gheață este, după estimările cele mai optimiste, anul 4000 î.Ch.⁵

5. Este imposibil de indicat cea mai *veche* dată la care să se fi putut realiza cartografierea, însă este sigur că litoralul Țării Regina Maud a rămas într-o stare stabilă, neacoperită cu gheață, aproximativ nouă mii de ani, până când calota glaciară a înghițit-o complet.⁶

6. Nu există nici o civilizație cunoscută în istorie care să fi avut capacitatea sau nevoia de a cartografia coasta în intervalul aproximativ 13000-4000 î.Ch.⁷

Cu alte cuvinte, adevărata enigmă a acestei hărți nu este atât apariția pe ea a unui continent care avea să fie descoperit abia după trei sute de ani, cât trasarea exactă a coastei, într-o formă care existase numai cu șase mii de ani înainte și care de atunci nu a mai putut fi observată.

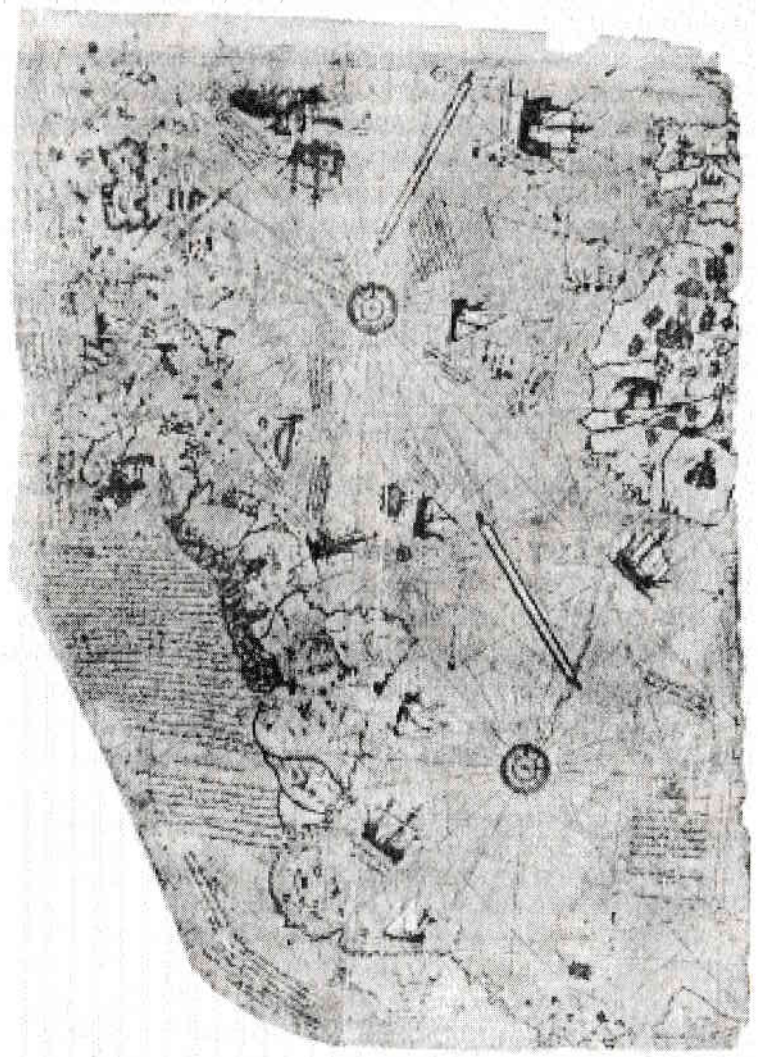
Cum se explică acest lucru? Piri Reis ne oferă răspunsul într-o serie de note scrise de mână pe hartă. El spune că nu este responsabil pentru cartografierea hărții, din contră – admite că rolul său nu a fost decât cel de copist și compilator, harta fiind alcătuită dintr-o serie de alte hărți-sursă.⁸ Unele dintre acestea fuseseră realizate de surse contemporane (printre care și Cristofor Columb), care ajunseseră la vremea aceea în America de Sud și Caraibe, dar altele erau tocmai din secolul IV î.Ch. sau chiar anterioare.⁹

Piri Reis nu se aventurează să dea vreo indicație legată de cine ar fi putut fi cartografii hărților vechi.

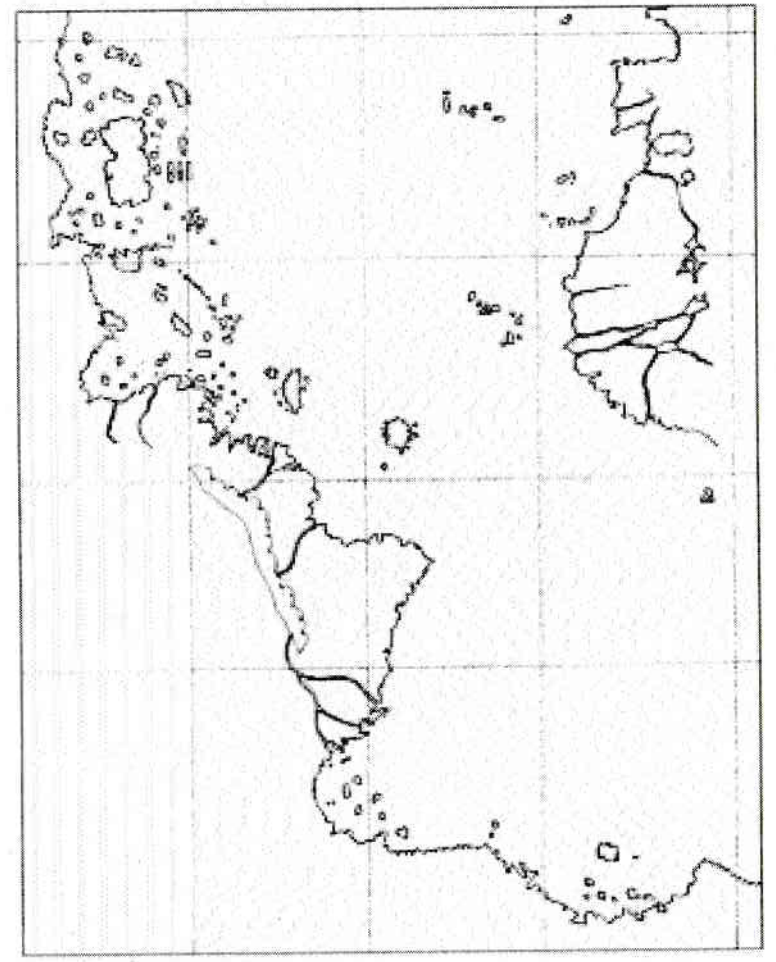
În 1963, însă, profesorul Hapgood a lansat o teorie nouă și provocatoare, susținând că unele dintre hărțile-sursă ale amiralului, mai ales cele din secolul IV î.Ch., se bazau, ele însele, pe surse *și mai vechi*, care, la rândul lor, se bazau pe surse datând dintr-o perioadă cu adevărat străveche. Aceasta era, susținea profesorul, dovada irefutabilă că Pământul fusese cu atenție cartografiat înainte de anul 4000 î.Ch. de o civilizație încă necunoscută, care poseda un nivel înalt de civilizație și tehnologie¹⁰:

Se pare că informațiile s-au transmis din generație în generație, că hărțile aparțin unui popor necunoscut, de la care au trecut apoi la civilizația minoică și la fenicieni, unii dintre cei mai buni marinari ai Antichității. Există dovezi că ele au fost adunate și studiate în marea Bibliotecă din Alexandria, apoi compilate de geografii care lucrau acolo.¹¹

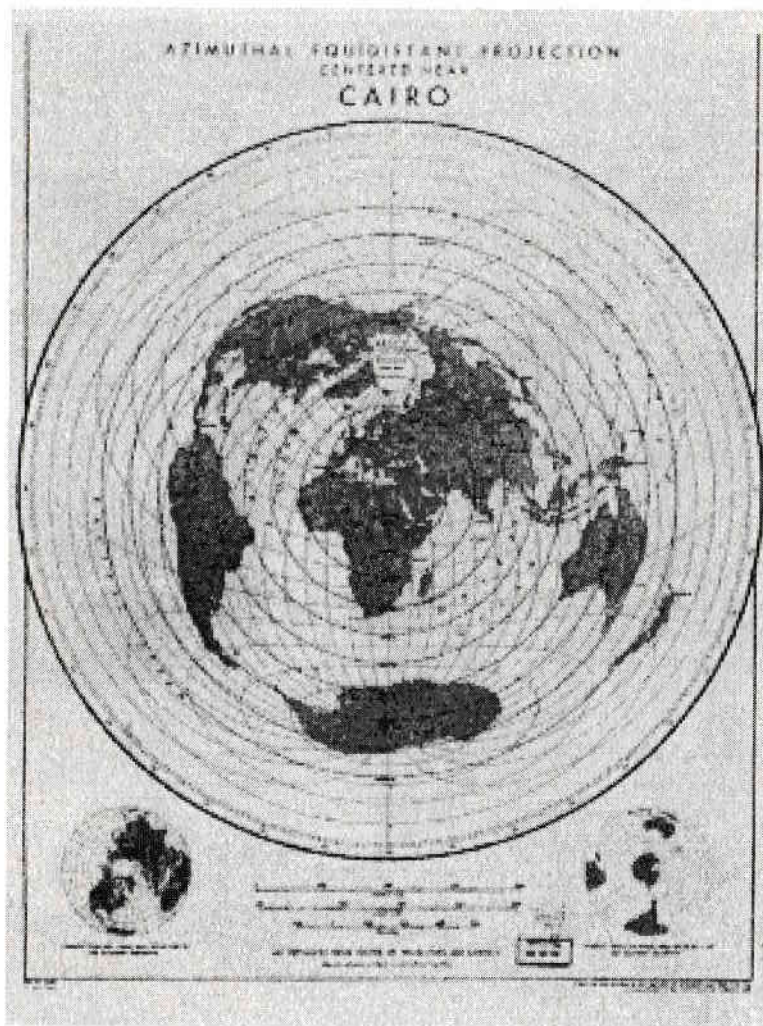
De la Alexandria, după reconstituirea lui Hapgood, copii ale acestor compilații și, probabil, unele hărți-sursă originale au fost transferate în alte centre de cultură, inclusiv la Constantinopol. Apoi, când Constantinopolul a fost cucerit de venețieni, în anul 1204, în timpul celei de-a Patra Cruciade, o parte din aceste hărți au ajuns în mâinile marinarilor și aventurierilor europeni:

Harta amiralului Piri Reis (original)

Aceeași hartă, redesenată pentru a se vedea contururile

Harta Forțelor Aeriene ale Statelor Unite, cu proiecția probabilă care a condus la alcătuirea vechii hărți a lui Piri Reis

Majoritatea acestor hărți erau ale Mediteranei și Mării Negre. Însă au supraviețuit și hărți ale altor regiuni. Printre acestea erau hărți ale celor două Americi și ale oceanelor Arctic și Antarctic. Este clar că marinarii antici călătoreau de la un pol la altul. Oricât de incredibil ar părea, dovezile indică în mod clar că un popor din vechime a explorat coastele Antarcticii înainte ca aceasta să fie acoperită cu gheață. Și, de asemenea, este clar că ei posedau un instrument de măsurare a longitudinii, superior tuturor celor existente până într-una două jumătăți a secolului XVIII. Această dovadă a unei tehnologii pierdute sprijină credința că suntem urmași ai unei civilizații care s-a pierdut în vremuri imemorabile. Savații au reușit să respingă aceste dovezi ca fiind mituri, însă există și dovezi care nu mai pot fi respinse atât de ușor. Și asta înseamnă că toate acele probe respinse trebuie reanalizate cu mintea deschisă.¹²

În ciuda sprijinului lui Albert Einstein și deși John Wright, președintele Societății Americane de Geografie, a recunoscut ulterior că „ipoteza lui Hapgood merită din plin să fie analizată“, nu s-a făcut nici o altă cercetare asupra acestor hărți stranii. Mai mult, în loc să fie aplaudat pentru contribuția sa la dezbaterea asupra vechimii civilizației omenești, Hapgood a fost privit cu răceală, până la moartea sa, de către colegi, care i-au tratat opera cu „...un sarcasm grosolan, nemeritat, alegând detalii neimportante și fapte imposibil de verificat ca puncte de plecare pentru condamnarea ei integrală, ocolind în acest fel punctele-cheie“.¹³

Un om înaintea timpului său

Charles Hapgood a predat Istoria Științei la Colegiul Keene din New Hampshire, Statele Unite. Nu a fost geolog sau specialist în istorie antică. Este posibil, însă, ca generațiile viitoare să vadă în el omul care a subminat fundamentele istoriei lumii, ca și o mare parte din geologia ei.

Albert Einstein a fost printre primii care a intuit acest lucru, făcând un gest fără precedent – semnând introducerea la o carte a lui Hapgood scrisă în 1953, cu câțiva ani înainte de a începe investigarea hărții lui Piri Reis:

Adeseori primesc materiale de la persoane care vor să mă consulte asupra ideilor lor nepublicate. N-are rost să mai spun că puține dintre aceste idei au vreo bază științifică. Însă, chiar prima scrisoare pe care am primit-o de la dl. Hapgood a avut darul de a mă electriza. Ideea lui

este originală, de o mare simplitate și, dacă va continua să fie sprijinită de dovezi, va avea o mare contribuție la tot ceea ce este legat de istoria suprafeței Pământului.¹⁴

„Ideea“ exprimată în cartea din 1953 a lui Hapgood este o teorie geologică globală, care explică într-un mod elegant cum și de ce părți importante din Antarctica au rămas neacoperite de gheață până în anul 4000 î.Ch., alături de alte anomalii ale științei Pământului. Pe scurt, argumentele sale sunt următoarele:

1. Antarctica nu a fost întotdeauna acoperită cu gheață și a avut, într-o vreme, o climă mult mai caldă.

2. Ea a avut o climă mai caldă, fiindcă la vremea aceea nu era localizată fizic la Polul Sud, ci cu trei mii de kilometri mai spre nord. Din această cauză, „...făcea parte din zona de climă temperată din afara Cercului Antarctic“.¹⁵

3. Continentul a ajuns la poziția sa actuală, în interiorul Cercului Antarctic, ca urmare a unui mecanism cunoscut sub numele de „deplasarea scoarței Pământului“. Acest mecanism nu trebuie confundat cu tectonica plăcilor sau cu „deriva continentelor“ și constă în deplasarea litosferei – a întregii scoarțe exterioare a Pământului – „din când în când, deasupra miezului planetei, cam în modul în care s-ar deplasa coaja unei portocale față de miez, dacă ar fi decojită într-o singură bucată“.¹⁶

4. În timpul acestei mișcări spre sud a Antarcticii, provocată de deplasarea scoarței Pământului, clima continentului a devenit din ce în ce mai rece și s-a format o calotă de gheață care s-a extins fără întrerupere pe parcursul mai multor mii de ani, până a ajuns la dimensiunile sale actuale.¹⁷

Dovezi detaliate în sprijinul acestei teorii radicale sunt descrise în Partea a Opta a acestei cărți. Geologii ortodocși, însă, nu acceptă teoria lui Hapgood (cu toate că nici unul nu a reușit să demonstreze că este greșită).

Ea ridică mai multe întrebări.

Dintre ele, cea mai importantă este: ce mecanism ar putea exercita suficientă forță asupra litosferei pentru a provoca un fenomen de o asemenea amploare?

Cel mai bun ghid pentru a rezuma descoperirile lui Hapgood nu este altul decât același Einstein:

În zona polară are loc o constantă depunere de gheață, care nu se distribuie simetric în jurul polului. Rotația Pământului acționează asupra acestor mase asimetric depuse și produce un moment centrifugal, care se transmite scoarței rigide a Pământului. Creșterea continuă a momentului centrifugal în acest mod produce, la un moment dat, o mișcare a scoarței terestre deasupra restului planetei...¹⁸

Harta lui Piri Reis conține dovezi colaterale care sprijină această teză geologică a glaciațiunii recente a unor părți din Antarctica, urmare a unei deplasări spre sud a scoarței Pământului. Mai mult, cum o astfel de hartă n-ar fi putut fi trasată decât *înainte* de anul 4000 î.Ch., implicațiile sale pentru civilizația omenirii sunt deosebite. Se presupune că, înainte de 4000 î.Ch., nu ar fi existat nici o civilizație.

Cu un oarecare risc al suprasimplificării, oamenii de știință sunt de acord asupra următoarelor puncte:

- Civilizația s-a dezvoltat în Cornul Fertilității din Orientul Mijlociu.
- Această dezvoltare a început după anul 4000 î.Ch. și a culminat cu apariția civilizațiilor cu adevărat dezvoltate (Sumer și Egipt) în jurul anului 3000 î.Ch., urmate curând de civilizațiile din Valea Indului și China.
- După o mie cinci sute de ani, civilizația a apărut spontan și independent în cele două Americi.
- După anul 3000 î.Ch. în Lumea Veche (și după 1500 î.Ch. în Lumea Nouă) civilizațiile au evoluat treptat către forme din ce în ce mai rafinate, mai complexe și mai productive.
- În consecință, și mai ales prin comparație cu noi, toate civilizațiile antice (și operele lor) trebuie privite ca fiind în esență primitive (astronomii sumerieni priveau cerul cu o teamă neștiințifică și chiar piramidele egiptene au fost construite de niște „primitivi într-ale tehnologiei“).

Harta lui Piri Reis pare a contrazice toate acestea.

Piri Reis și sursele sale

În vremea lui, Piri Reis era o figură binecunoscută. Identitatea sa a fost stabilită istoric. Amiral în Marina Imperiului Otoman, el a fost implicat în numeroase bătălii navale de la mijlocul secolului XVI. În plus, era

considerat un bun cunosător al ținuturilor mediteraneene și a fost autorul unei excelente cărți despre navigație, *Kitabi Bahriye*, care oferă o descriere detaliată a coastelor, curenților, canalelor, locurilor de acostare, golfurilor și strâmtorilor din mările Mediterană și Egee. În ciuda acestei cariere ilustre, a căzut în dizgrația stăpânilor săi și a fost decapitat în 1554 sau 1555.¹⁹

Hărțile-sursă după care își realizase Piri Reis harta se aflau, după toate probabilitățile, în Biblioteca Imperială de la Constantinopol, unde se știe că amiralul avea acces privilegiat. Aceste surse (care probabil fuseseră aduse și copiate din surse și mai vechi, aflate în alte centre importante) nu mai există sau, în orice caz, nu au fost descoperite. Și totuși, în Biblioteca Imperială de la Constantinopol a fost descoperită, în 1929, harta lui Piri Reis, pictată pe piele de gazelă, rulată și ascunsă pe un raft, acoperită de praf.²⁰

Moștenire a unei civilizații pierdute?

Așa cum recunoaște, nedumerit, colonelul Ohlmeyer în scrisoarea sa către Hapgood din 1960, harta lui Piri Reis reprezintă *topografia subglaciară*, adevăratul contur al Țării Regina Maud, de *sub gheață*. Acest contur se află ascuns sub gheață din anul 4000 î.Ch. și nu a fost dezvăluit decât recent, în 1949, în urma cercetărilor seismice întreprinse de o echipă comună britanico-suedează.²¹

Dacă Piri Reis ar fi fost singurul cartograf care a avut acces la aceste informații, nu s-ar fi putut pune prea mare preț pe harta sa. Cel mult s-ar fi putut spune: „Poate că este semnificativ, dar, în același timp, poate că este doar o coincidență“. Însă amiralul turec nu a fost singurul care posedă aceste cunoștințe geografice inexplicabile. Ar fi inutil să speculăm mai mult decât a făcut-o Hapgood însuși despre acel „curent subteran“ care a păstrat și transmis mai departe aceste cunoștințe, din cultură în cultură, din epocă în epocă. Indiferent de mecanism, rămâne un fapt că și alți cartografi au avut acces la aceste secrete curioase.

Este posibil ca toți acești cartografi să fi dus mai departe, poate chiar fără să știe, moștenirea unei civilizații dispărute?

Capitolul 2

Fluviile continentului sudic

În timpul vacanței de Crăciun 1959-1960, Charles Hapgood a studiat tot ce a putut găsi despre Antarctica în Biblioteca Congresului din Washington DC. El a lucrat acolo câteva săptămâni, adâncit în căutare, literalmente înconjurat de munți de hărți și planuri medievale.

Am descoperit multe lucruri fascinante, lucruri pe care nu mă așteptam să le găsesc, numeroase hărți prezentând continentul sudic. Într-o zi, însă, am dat o pagină și am rămas înmărmurit. Ochii mi-au căzut peste emisfera sudică a unei hărți a lumii desenată de Oronteus Finaeus în anul 1531 și mi-am dat seama imediat că aveam în față o hartă autentică a Antarcticii. Forma generală a continentului este izbitor de asemănătoare cu cea reprezentată pe hărțile moderne. Poziția Polului Sud, aproape în mijlocul continentului, este aproximativ cea corectă. Lanțurile muntoase care ajung până pe coastă sunt identice cu cele descoperite recent. Evident, nu putea fi opera unei imaginații bogate. Lanțurile muntoase erau individualizate – unele de-a lungul țărmurilor, altele nu. Majoritatea râurilor curgeau spre coastă, urmând ceea ce părea a fi cel mai natural mod de drenare. Acest lucru indică, desigur, că harta a fost trasată atunci când continentul nu era acoperit de gheață. Interiorul continentului, însă, era complet lipsit de munți sau râuri, ceea ce indică, probabil, faptul că gheața își făcuse deja apariția.¹

Alte investigații asupra hărții lui Oronteus Finaeus, făcute de Hapgood și de dr. Richard Strachan de la Massachusetts Institute of Technology (MIT), au dus la următoarele concluzii:

1. Harta fusese compilată din diverse hărți-sursă anterioare, desenate în funcție de diferite proiecții.²

2. Ea prezintă, într-adevăr, condiții non-glaciare în regiunile de coastă ale Antarcticii, în special în țărilor Regina Maud, Enderby, Wilkes, Victoria (partea de est a Mării lui Ross) și în Țara Marie Byrd.³

3. Ca și în cazul hărții lui Piri Reis, conturul general al terenului și trăsăturile fizice vizibile corespund hărții desenate în urma măsurătorilor seismice ale terenului *de sub gheața* Antarcticii.⁴

Harta lui Oronteus Finaeus, conchidea Hapgood, pare să indice fap-